

Tövbe Namazı

— Emrah Saglam · 18 Kasım 2013

Ona benzetmek istiyorum seni.
Her gördüğüme sen diye sarılıp,
Koynunda uyanmak istiyorum.
Genelde böylelerine hayat kadını diyorlar.
Ben hayatımı kaybettim.
-Bilmiyorlar !

|
Uzun ve karanlık bir sokak
Pencereler ışksız.
Kulağıma gelen tek ses, kendi nefesim.

Çıldırılmış bahar, gecenin çiçeklerini dansa çağırıyor.
Rüzgâr dokundukça, başım dönüyor,
Yaslandım kaldırımın birine.
Sırtımdaki acıyı unutmuşum.
Kalbimdeki dururken...

Hırkamın iplerine dolaştı elim.
Söküldükçe üşüyorum.
Omuzlarım yüklü.
Dudaklarım kuru.

Nihayet ,güneşin sarı çığılları yıldızları kovuyor birer birer;
Gökyüzünün meydanı yeni bir hayata gebe kaldı.
Neler doğacak, bilinmez?

Gözlerim uykusuz bir yorgunluğa teslim oldu.
Bitkinim ve yine yalnızım.
Tutuşturduğun gecelerden geliyor yalnızlık.
Elin ateşti, dudakların gibi ve üşüyordum.

Söylemek istediğim yalnız bu.
Durgunluğuma içerliyorsun ya;
“Beni attığın denizde
Yüzme bilmeyen bir balığım.”

"Tutunamadım.

Şiirlere.

Şarkılara."

Sana.

Bana.

Şimdi ne kadar konuşmak istesem;

Sus sürünür dudaklarıma.

Makyajım akar kirpiklerimden.

Bu dünyanın bilmediği kadarım.

Bir ümmetin küfür edeceği kadar yorgun.

Dalgalı ve durgun.

Ceketimde hüküm giymiş ve okunmamış bir kitabın cehennemi.

||

Rüzgar nefes değmemiş dağlardan dökülüyor yüzüme.

Güneş, kar düşmüş gecelerin izinde titretiyor böyle.

Tenimde saçlarına fön çeken bir kadının ıslığı.

Püf....

Çok oldu yahu çok oldu; ben kendim için yaşamaktan vazgeçeli.

Senle yaşamak ve yaşamak isterken bu denli,

Dünyada savaşlar varken

Rojavada ölürlen çocuklar,

Damarlarında hissiyatını kaybetmiş bir nehrin asiliği.

Kusuruma bakma ,ihanet edemem sana,

' Ey sevgili...

'En yakını bile ne denli uzak insana; kendisi bile hatta!

Bana dokunuşunu unutuyorum sevgilim.

El değmemiş, duraksamalarımda bekliyorum yarınları.

Bir şarkı söylüyorum bazen ya da şiir okuyorum ' unutuyorum.

Ötesinde ne varsa ömrün ;berisinde seni bekliyorum belkide.

Gelmeyişinin tükenişinde su veriyorum toprağıma.

Çiçeklerim açıyor.

' Rosa'nın gülleri ,uykularımın ortasında.

İnsanlar yaşamaktan bahsediyor sevgilim.

Mutlulukta çok kez.
Hayatın derinlerinde nefes alırken; gelmeyişine ördüm çoğu kez saçlarımı.
Sırf masasına, seni koysun diye.
Komşunun bahçesinden çiçekler çalıp götürdüm öğretmenime.
Herkes yalandı.
Aşktan sıyrılıp ışık'ın duruşunda yaşamak lazımdı hayatı.
Baksana şu halime: acı iliklerimde ve mutluluk bileklerimde.

Yağmurda yürümek güzel dediler.
Gönlüm Pir olmuş '
garson bey ;bir çay getirsene.
Aşk ile...
|||
Uzun uzadıya dolandığım telaşlarda, melankolik nefeslere sarmaladım beni.
Dursam ölmek istiyorum, ölüme ramak kala yaşamak istiyorum delilerce.
Ay sevgilim.
Tut ölmelerimi, yaşamak istiyorum senle.
Öylesin ki bende,ceketim ilikli hep senin önünde !
'adı Elif olur yalnızlığın la'melif olur dokunur dudaklarım kirpiklerine.
Kadınların dillerinde mızrap.
Ayaklarımda gün görmemiş bir toprağın kokusu.
Birşey oluyor bana.
Ne olduğunu bilmediğim birşey.
Bir adam dokunuyor damarlarımdaki notalara.
Bir duruyorum, yahu ben bir duruyorum ' yağmur yağıyor şehre.
Üzülüyorum.
Yalnızlığım; sessiz sakın ve kalabalık.
Çekil önümden.
Gitmek istiyorum.

Yüzüm şizofren aynada yüzüme yansıyan.
Sende bana kalan, odanın duvarları ve saatsiz delirmelerim sevgilim.
Gelmeyecek misin ?
'Kalbim: Gene Nazım Hikmet!
Gecenin bir ortasında huysuz, aksi, nalet...
Al bu yalnızlığı üzerimden, aynı bardaktan su içerim ben seninle.
Sabah demlenir, göğsümün közünde.
İçimde, ıkına ıkına sevgiyi doğurmaya çalışan bir kadının iniltisi.
Gözlerimde, ellerini asla tutamayacağım ellerinin h'ayali.

Bebeğimin, bana anne demesinden öte ne olaki ?

Biliyorum asla olmayacak ,seninle.

Çıkmaz sokaklarda yürümeyi de, yağmurda ıslanmayı da ben seçtim.

Bağlanmayacaksın diyen şairlere inat ' "sensiz ben nefes alamam."

Buralarda sen olmadıkça "yerin beni çektiği kadar ağır değilim."

Kütlem yok, kalbim fıtk!

Olmayacak dualara amin dememle; şukur oldu yüzüm, düştü avuçlarımın içine.

İçimde siyah iklimlerde açan gül demeçleri.

Varırken uykularım rukuya;secde ediyor kalbim seni.

Salaş lokantlarda içilen, çorba kaselerinde hayatı bulduğumdan beridir,

Aydınlık günlerin, akşam alacasında tebessümlere boğulduğunu öğrendim.

Sonra sen düştü düşlerime;

Düş'tü..

Kaldırmak istedim bizi.

Öylesine derinlerime işlemişsin ki;

Sadece durdum bekledim, sağ tarafımdaki meleğin kulağıma birşeyler söylemesini.

Bir ezan okundu sonra.

İzmir'de doğduğum, Sultan Ahmet'i duyumsadığım; Allah-u Ekber....

Aşk çemberinde dünyayı omuzlarına yüklemek ne zor böyle;

O dev kütle omuzlarındayken yaşamak,

O nasıl güçtür?

Sevgilim, biraz daha beni bekle.

Sen konuşmuyorsun amma;

Kim bilir; bir gün Allah konuşur benimle.

Kalbim; bir sana bir ona

Aşk ile...